01/08/2019

Σε ποιους μιλά ο Θεός;

/ Γνώμες

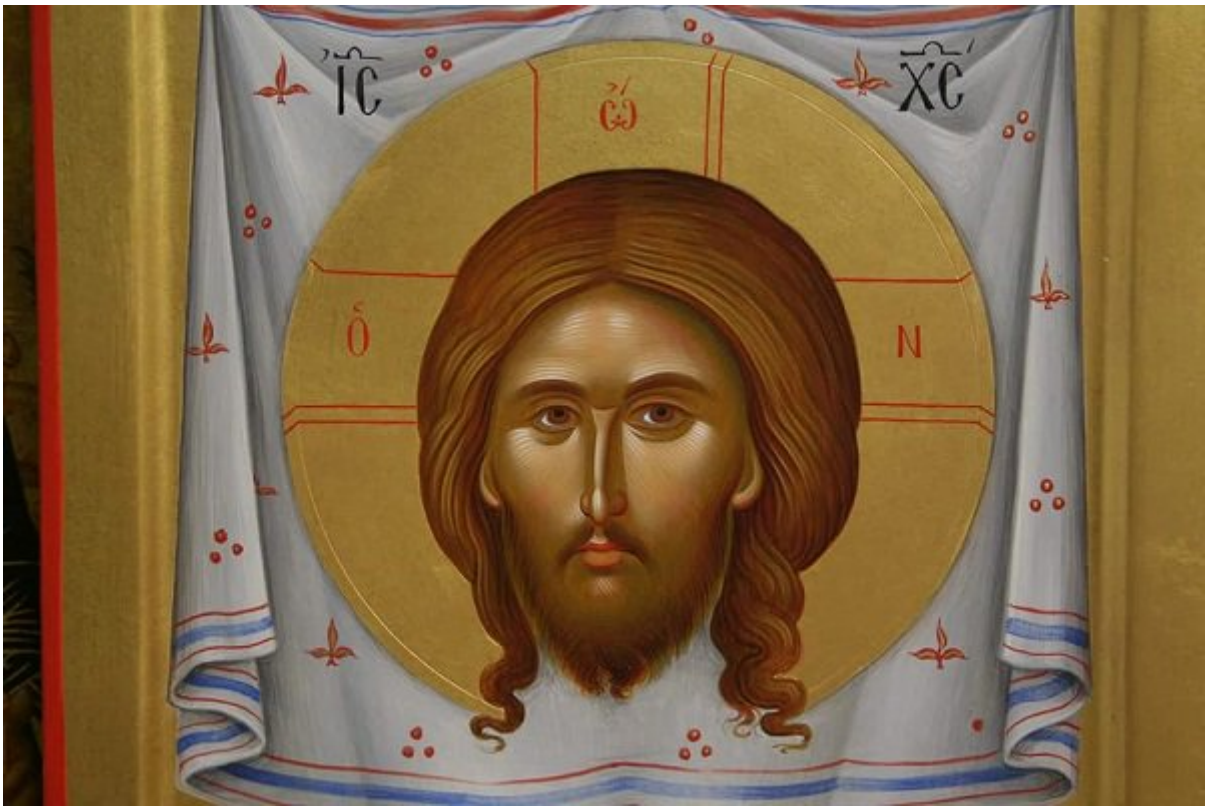

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Αναφέρεται στο βίο του αγίου Παχωμίου, όπως περιγράφεται στο Μικρό Ευεργετινό, ότι υπήρχε στο μοναστήρι που ήταν ηγούμενος ένας νεαρός μοναχός που λεγόταν Θεόδωρος. Αυτός, παρ' όλη τη νεανική του ηλικία, ήταν «συνετός και στήριζε στην άσκηση και άλλους νέους». Γι' αυτό, όταν συγκεντρώθηκαν ένα βράδυ, όπως συνήθιζαν οι μοναχοί, για ν' ακούσουν τη διδασκαλία του Γέροντά τους, ο άγιος προστάζει τον 20χρονο Θεόδωρο να κηρύξει το λόγο του Θεού. Εκείνος «αμέσως, χωρίς καμιάν αντιλογία η παρακοή, άνοιξε το στόμα του και τους είπε πολλά ωφέλιμα. Μερικοί όμως από τους γεροντότερους, βλέποντας αυτό το πράγμα, δεν θέλησαν να τον ακούσουν.

Θα μας διδάξει αυτός ο αρχάριος; είπαν μεταξύ τους. Δεν θα τον ακούσουμε! Άφησαν, λοιπόν, τη σύναξη κι έφυγαν ο καθένας για το κελλί του.
Όταν τελείωσε η διδασκαλία και τους κάλεσε ο Γέροντας να πουν γιατί έφυγαν, εκείνοι τού διαμαρτυρήθηκαν:

Καλά, έβαλες ένα παιδί να κάνει το δάσκαλο σε τόσους γέροντες, που πέρασαν μια

ζωή μέσα στο μοναστήρι;»[1].
Διαβάζοντας το περιστατικό αυτό, ο καθένας θα μπορούσε δικαιολογημένα να δικαιολογήσει τους γεροντότερους που διαμαρτυρήθηκαν. Διαβάζοντας όμως την πνευματική ανάλυση της συμπεριφοράς τους, κατανοεί την ασθένεια που κρυβόταν: αυτή της υπερηφάνειας.

Κι ακόμα, ο άγιος Παχώμιος τους αποκάλυψε πως, ακούγοντας το νεαρό μοναχό, ωφελήθηκε πολύ γιατί άκουγε το λόγο του Θεού, το άγιο Πνεύμα.

Πόσο, αλήθεια, βρισκόμαστε σε πλάνη όταν ταυτίζουμε το λόγο του Θεού με την ανθρώπινη ατέλεια! Θυμάμαι με πόση προσοχή άκουγε το κήρυγμά μου ο όσιος Γέροντας Παναής της Λύσης, κι ας ήμουν νεαρός στην ηλικία και στην πνευματική ζωή. Κι ακόμα, θυμάμαι τον αδελφό του Βασίλη και την αδελφή του Τρυφωνού, με πόση διάθεση «του ακούσαι λόγον Κυρίου» κοίταζαν τον Παναή όταν μιλούσε στον κόσμο, κι ας άκουσαν όσα έλεγε «πάλιν και πολλάκις».

Τελικά, πρωτεύοντα ρόλο για ν’ ακούσουμε το Λόγο στην καρδιά μας έχει η ταπείνωση. Η αίσθηση ότι «τα ξέρω, δεν χρειάζεται ν’ ακούσω», κρύβει αυτάρκεια που παραπέμπει στην υπερηφάνεια.

Ο άνθρωπος που πορεύεται, που θέλει να ζήσει την ερχόμενη Βασιλεία του Θεού από τώρα, δεν αναπαύεται στα όσα άκουσε, αλλά αναζητά, προβληματίζεται, επιθυμεί τη ζωντανή πορεία κι όχι την επανάληψη, τη ραθυμία, τη μίζερη πεζότητα. Όχι, βέβαια, κατ’ ανάγκη με εξωτερικές αλλαγές όσο με την πνευματική επανάσταση που χαρακτηρίζει την «ερωτευμένη με το Χριστό ψυχή, που αναζητά με κόπο και αγωνία το Νυμφίο της έως ότου τον βρει».[2]

Κι ακόμα, χρειάζεται να επισημάνουμε πως ο Χριστός ακούει κάθε αναστεναγμό και κάθε αίτημα που βγαίνει από ταπεινή και πονεμένη καρδιά κι απαντά με τρόπο και μέσο που Εκείνος ξέρει για τον καθένα και σε κάθε περίσταση, αρκεί να υπάρχει ετοιμότητα ν’ αφουγκραστούμε το λόγο Του.

[1] Μικρός Ευεργετινός, έκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2004, σ. 101 – 103.

[2] Νήψη και προσευχή, Θεσσαλονίκη 1978 (2), σ.107.